

Ο διοικητής, ἰδὼν κίνημα τόσον παράδοξον, ἔβηκε φυσικά εἰς μεγάλην περιέργειαν, καί, διὰ τὴν μάθῃ τὸ αἷτιον αὐτοῦ, ἐπρόσταξε τὸν πηδολοῦχον νὰ διενθυνηθῇ πρὸς τὸ πλοίαριον. Πρὸς αὐτὸν ἰδὼν αὐτὸ παραιτημένον· ὁ διοικητής ἐμβῆκε μέσα, καί, ἀφοῦ ἐγύρνευσε ἁπλὴν ὥραν χωρὶς νὰ εὕρῃ κανένα, ἤνοιξε τέλος θύραν μικροῦ τινὸς θωματίου, καὶ ἶδεν θρωπον πλαγιασμένον ἐπάνω εἰς μίαν ψάθαν, τὴν ἣν φανερόν ὅτι εἶχε μέρος τι τοῦ σώματος ἐντρυμμένον. Ἐπροσπάθησεν ὁ δυστυχὴς νὰ ἐβῇ ἱκετευτικὴν θέσιν· ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦτο λωμὴ ὡς τὸ κρίνον, τὰ ὀδόντιά του συνεκρούτο, καὶ αἱ τρίχες του ἔστεκαν ὀρθαί.

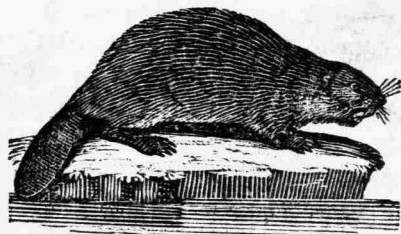
Ἐλέησόν με! ἐλέησόν με! Κύριε, ἱλάσθητι! ἔλλισσε μὲ τρέμσαν γλώσσαν ὁ Κολουμβιανός. Ὁ διοικητής ἠρώτησεν αὐτὸν Ἰσπανιστί, πῶς ποίαν αἰτίαν ἐφέρθησαν τόσον ἀλλόκοτα ναῦται. — Ἐλέησόν με! ἦτον ἡ μόνη ἀπορία.

Ἐξεύρεις ποῖος εἶμαι; εἶπεν ὁ διοικητής. Ὁ—ὁ—ὦ Κύριε! ἐλέησόν με! Θεοτόκε παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη! ἀπεκρίθη ὁ ἱντρομος ναῦτης.

Ἀρκετὴ ὥρα ἐπέρασεν, ἕως νὰ συνέλθῃ ὁ ταλαίπωρος· τέλος δὲ, διηγῆθῃ τὴν υπόθεσιν ὡς ἀκολούθως—ὅτι ἶδαν πλοῖον ἐρχόμενον κατεπάνω των, μὲ δύο μόνον ἀνθρώπους μέσα, καὶ προβαίνον χωρὶς πανία κατευθεῖαν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος· ὅτι δὲν ἐγνώριζαν ἀνθρώπινα τινὰ μέσα ἀρκετὰ νὰ κινήσωσι πλοῖον τοιουτοτρόπως· ὅτι ἤκουαν βαθὺν τινὰ μουγγρισμὸν, καὶ ἔβλεπαν μίαν ἀλλόκοτον ταραχὴν τῆς θαλάσσης· τελευταῖον, ὅτι ἐσυμπέραναν ὑπερφυσικὸν τὸ φαινόμενον, καὶ διὰ τοῦτο, ἑντρομοὶ καὶ ἔμποροι, ἐρρήξαν τὸ ἴδιον των πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ διεξέφυγαν ὅπως ἠδύναντο· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἠμπόρει νὰ σαλεύσῃ, καὶ ὅτι, ὅπου ἦκουσε τὰ πατήματα τοῦ διοικητοῦ, ἐπίστευσε μὲ ὅλα του τὰ σώστα, ὅτι εἶχε πέσειν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

Ἀπο τὸ 1827 ἕως τὰ τέλη τοῦ 1835 ἐθανατώθησαν αὐτοχειρὶ εἰς τὴν Γαλλίαν 17,524 ἄνδρες καὶ γυναῖκες· καὶ κατὰ μὲν τὸ 1827 ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοχειρῶν ἀνέβαινεν εἰς 1542, κατὰ δὲ τὸ 1835 εἰς 2235· ὥστε τὸν τελευταῖον αὐτὸν χρόνον ἦσαν δύο αὐτόχειρες περισσότερον καθ' ἡμέραν. Μόνον εἰς Παρισίους ἀπηρεθμύθησαν, ἀπὸ τοῦ 1831 μέχρι τοῦ 1836, 1333 αὐτόχειρες, ἐκ τῶν ὁποίων 849 ἄνδρες, καὶ 484 γυναῖκες.

ΤΟ ΚΑΣΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ Αἱ ΚΑΣΤΟΡΕΙΟΙ ΜΗΛΩΤΑΙ.

Ο ΚΑΣΤΩΡ.

(Ἰδε περιγραφὴν τοῦ Κάστορος εἰς Σελ. 154.)

Ο ΚΑΣΤΩΡ ἐδιώχθη πάντοτε σκληρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἀρχαῖοι ἐδίωκαν αὐτὸν διὰ τὸ πολυθρύλλητον Καστόριον, οἱ νεώτεροι διὰ τὴν πολύτιμον μηλωτὴν. Τὸ Καστόριον ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἱαματικὴν αὐτοῦ δύναμιν· μᾶς διηγοῦνται δὲ ὅτι ἐσυνείθιζε τὸ ταλαίπωρον ζῶον, ὅπου ἐδίωκετο, ν' ἀποκόπη τοὺς ὄρχεις, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέθεταν ὅτι περιείχετο ἡ οὐσία αὐτῇ, καλῶς γνωρίζον ὅτι μετὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν ἡ δίωξις ἤθελεν ἀμέσως παύσειν. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦτο δὲν εἶναι παρὰ μῦθος ἄτοπος· διότι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ζώου κατ' οὐδέναν τρόπον δὲν συγχωρεῖ τοιοῦτο θλιβερόν κατόρθωμα. Περιηγητὴς Ἀγγλος, περιελθὼν τὰ μέρη τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ὅπου εὐρίσκονται πολυάριθμοι Κάστορες, μᾶς λέγει περὶ τοῦ Καστορίου τὰ ἐφεξῆς.—Αὐτὸς ἐγὼ δὲν ἐπέτυχα εὐκαιρίαν νὰ ἀνατέμω Κάστορα· μὲ εἰδοποίησαν ὅμως οἱ κυνηγοί, ὅτι καὶ οἱ ἀρσενικοὶ καὶ οἱ θηλυκοὶ Κάστορες ἔχουν ἐν ζευγάριον σακκυλίων, τὰ ὁποῖα περιέχουν Καστόριον· προσέτι δὲ, καὶ δευτέρον ζευγάριον μικροτέρων σακκυλίων μεταξὺ τῶν πρώτων ἐκείνων καὶ τοῦ πρωκτοῦ, τὰ ὁποῖα γέμουν ἀπὸ λευκὴν τινὰ παχυλὴν οὐσίαν, πυκνὴν ὡς βοῦτυρον, καὶ δυνατῆς ὁσμῆς. Τὴν δευτέραν ταύτην οὐσίαν, ἣτις δὲν εἶναι ἄρθρον ἐμπορίου, τὴν τρώγαν κάποτε οἱ Ἰνδοὶ· μὴνύει δὲ καὶ ὀλίγον ἐξ αὐτῆς μὲ τὸν καπνόν, τὸν ὁποῖον καπνίζουσιν. Τὸ δὲ Καστόριον, νεώτερον μὲν, ἔχει χροῖα πορτογαλλίου· ξηραμμένον δὲ, ἀνοικτόν τι κοκκινωπὸν μελάγχρουν. Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκὸν Καστόριον εἶναι ἰσότιμα· δέκα ζευγάρια ἐξ ὁποιοῦδήποτε εἶδους λογαριάζονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ὡς μία καστόρειος μηλωτὴ.

Γνωστὸν εἶναι, ὅτι αἱ Καστόρειοι μηλωταὶ χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν τῶν καλῶν σχιαδίων ἢ καπέλων. Πόσον δὲ μέγα πλῆθος τῶν ταλαιπῶρων τούτων ζώων θυσιάζουσιν οἱ Εὐρωπαῖοι μόνον διὰ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, θέλει συμπεράνειν καθεὶς εὐκόλως ἀπὸ τὰ ἐπόμενα. Τὸ 1743, ἡ Ἀγγλικὴ ἐμπορικὴ Ἑταιρεία, ἡ προβλέπουσα τὰς μηλωτὰς ταύτας, ἐπρόσφερε